

bede eller og ere boesatte Mænd, om hvis Paalidelighed ellers ingen grundet Tvivl haves“.

Medens der ved Lov af 29. December 1857 om Forandring i Forordning 21. Maj 1845 tillagdes Kvinder lige Arveret med Mænd, bestaar der endnu i Henhold til Arveforordningens § 18 den Ulighed, at medens Manden efter Hustruens Død ikke er pligtig at *skifte med Fællesbørnene*, myndige eller umyndige, kan Enken, hvis Manden ikke ved Testamente har tillagt hende samme Ret, ikkun hos Øvrigheden opnaa Bevilling til at hensidde i uskiftet Bo med sine umyndige Børn. Denne Ordning, hvorefter Enken ved et Barns fyldte 18 Aar bliver forpligtet til helt eller delvis at afgive Fællesboet til Skifte, eventuelt til stor Skade for sig selv og andre Børn, bør efter Regeringens Skøn ikke længere opretholdes og foreslaas ændret ved Lovudkastets § 8.

I § 9 indeholdes et Par *Overgangsbestemmelser*. At i saadanne Tilfælde, hvor der ved Lovens Træden i Kraft foreligger en formelig Værgebesikkelse, Værgemaalet ikke uden nærmere Prøvelse fra den beskikkende Myndigheds Side falder Værgen ud af Haanden, skønnes at være naturligt.

Ligeledes vil det formentlig finde Billigelse, at den udvidede Ret for Enken til at hensidde i uskiftet Bo kommer til Anvendelse ved Dødsfald, der indtræffe efter denne Lovs Træden i Kraft. Paa den ene Side bør der ikke blive Spørgsmaal om at gribe ind i allerede ved Mandens Dødsfald opstaaede retlige Stillinger. Paa den anden Side ville Bestemmelser i Ægtefællers Fællestestamenter, der enten alt ere oprettede eller under Hensyn til denne Lov oprettes, og hvorved Skifte anordnes ved Mandens Død, naturligvis være i Stand til at forebygge en ikke ønsket Hensidde i uskiftet Bo for Hustruen.

De i Lovforslaget indeholdte, i det foregaaende nærmere fremstillede privatretlige Regler ville forhaabentlig findes saaledes stemmende med Nutidens Opfattelse af disse Forhold, at de kunne vinde Tilslutning, uanset om man staar nærmere eller fjernere overfor den nyere Tids Kvindebevægelse. Ligesom Bestemmelserne i sig selv skønnes at være retfærdige, saaledes tør det antages, at de, hvor de gribe ind i andre Personers Retssfære end vedkommende Kvinders egen, gennemgaaende ville virke til Gavn.